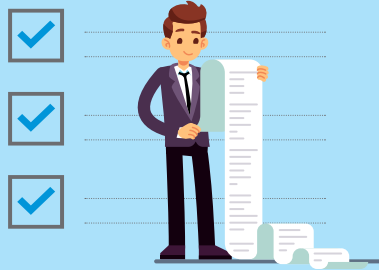

หลักเกณฑ์การพิจารณา การยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับเงินค่าเบี้ยเลี้ยงพนักงาน

บริษัท ห้างร้านต่างๆ ที่ประกอบกิจการต่าง ๆ อาจได้รับงานในต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ และต้องส่งพนักงานไปทำงานในต่างจังหวัดบางวันหรือในบางกรณี บริษัท ห้างร้าน ซึ่งเป็นนายจ้าง อาจจำเป็นต้องส่งพนักงานของคุณไปทำงานหรือฝึกงานกับบริษัทซึ่งอยู่ในต่างประเทศ เพื่อนำความรู้ประสบการณ์ของพนักงานนั้น ๆ มาใช้กับงานของนายจ้างในประเทศไทยต่อไป ซึ่งพนักงานที่ไปทำงานในต่างจังหวัดหรือต่างประเทศนั้น ปกติจะได้รับค่าเบี่ยเลี้ยงจากนายจ้างหรือผู้จ่ายเงินได้ในประเทศไทย จึงมีประเด็นปัญหาว่าเงินค่าเบี่ยเลี้ยงที่พนักงานดังกล่าวได้รับนั้นจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรือไม่ อย่างไร

หลาย ๆ ท่านเข้าใจว่า เงินค่าเบี้ยเลี้ยงพนักงานที่ไปปฏิบัติงานนอกสถานที่จะได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 42 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ความเข้าใจดังกล่าวถูกต้องบางส่วน เนื่องจากการพิจารณาประเด็นการยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้สำหรับค่าเบี้ยเลี้ยงพนักงานต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. 59/2538 เรื่อง ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตามมาตรา 42 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2538 สรุปได้ดังนี้

1.

พนักงานต้องได้รับค่าเบี้ยเลี้ยง อันเนื่องจากการเดินทางไปปฏิบัติงานตามหน้าที่ในประเทศหรือต่างประเทศเป็นครั้งคราว

2.

ต้องเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงซึ่งบุคคลดังกล่าวได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่จะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตนและได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น

3.

ในกรณีบุคคลดังกล่าวได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงในอัตราไม่เกินอัตราค่าเบี้ยเลี้ยงสูงสุดที่ทางราชการกำหนดจ่ายให้แก่ข้าราชการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในประเทศหรือต่างประเทศแล้วแต่กรณี ตามหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายในลักษณะเหมาจ่ายให้ถือว่าค่าเบี้ยเลี้ยงดังกล่าวเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงซึ่งบุคคลดังกล่าวได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนและได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น โดยไม่ต้องมีหลักฐานการจ่ายเงินมาพิสูจน์

4.

ในกรณีบุคคลดังกล่าวได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงในอัตราเกินกว่าอัตราค่าเบี้ยเลี้ยงตาม 3. และบุคคลดังกล่าวไม่มีหลักฐานมาพิสูจน์ว่าได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนและได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้นให้ถือว่าค่าเบี้ยเลี้ยงดังกล่าวเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงซึ่งบุคคลนั้นได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็น เพียงเฉพาะในส่วนที่ไม่เกินอัตราตาม 3.

5.

ในการเดินทางไปปฏิบัติงานตามหน้าที่ดังกล่าวข้างต้นต้องมีหลักฐานการได้รับอนุมัติให้เดินทางไปปฏิบัติงานนอกสำนักงานหรือนอกสถานที่จากนายจ้างหรือผู้จ่ายเงินได้ โดยต้องระบุลักษณะงานที่ทำและระยะเวลาในการปฏิบัติงานตามหน้าที่แล้วแต่กรณีด้วย

เงินค่าเบี้ยเลี้ยงที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้างต้น เช่น **กรณีเงินพิเศษเดินทางต่างประเทศ (foreign service premium)** ซึ่งพนักงานที่ปฏิบัติงานไปต่างประเทศเป็นครั้งคราวได้รับแยกต่างหากจากค่าเบี้ยเลี้ยงรายวันที่ได้รับโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ตามที่นายจ้างหรือผู้จ่ายเงินได้ได้กำหนดไว้ชัดเจน **ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับประเทศที่เดินทางไปปฏิบัติงาน ถือเป็นเงินได้จากการจ้างแรงงานตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งไม่ได้รับยกเว้นตามมาตรา 42 (1) แห่งประมวลรัษฎากร เป็นต้น**

การพิจารณาค่าเบี้ยเลี้ยงที่จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา **ต้องเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงรายวันที่จ่ายเนื่องจากไปปฏิบัติงานนอกสถานที่ของนายจ้างและต้องเข้าหลักเกณฑ์ทุกประการดังที่ได้กล่าวข้างต้น** ซึ่งบางครั้งอาจไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับนายจ้างและลูกจ้างในการพิจารณา เนื่องจากการพิจารณาต้องศึกษาพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในประเทศหรือต่างประเทศเป็นสำคัญ